

LA GLEVA I MOSSÈN CINTO VERDAGUER

Si les visites a la cambra de mossèn Cinto Verdaguer solien sovintejar, amb ocasió de celebrar-se l'any passat el centenari de la seva mort (10 de juny de 1902), es varen multiplicar, majorment les organitzades i programades per grups de l'escola d'ensenyança bàsica, secundària, com també universitaris i fins i tot grups de la tercera edat.

El nostre poeta a l'edat de quaranta anys va experimentar un profund trasbalsament interior, que el viatge a Terra Santa, l'any 1886, va acréixer fins al punt que, per compensar la pèrdua d'aquells anys de sacerdoci –així ho pensava ell–, es va donar més a la pràctica de la caritat carregant-se de deutes, i contribuint a crear un malestar a la família del marquès de Comillas, de la qual era capellà almoïner. I tot plegat va servir d'excusa al marquès per allunyar el poeta de la seva família, que residia al Palau Moja de la Rambla de Barcelona.

Es va aprofitar l'avinentesa de la celebració dels Jocs Florals, que aquell any presidia el bisbe Morgades, de Vic; era el 9 de maig de 1893, i aquest va ésser convidat a dinar a casa del marquès, i allà li comunicaren que havia d'emportar-se el nostre poeta; el bisbe, sorprès a més per les presses, ho comunicà a Verdaguer que, molt sorprès, seguí al bisbe i s'hostatjà al Palau Episcopal, encara que deixà Barcelona a contracor, com ho dona a entendre la frase: "males postres tinguí aquell dia".

Aquell allunyament de la ciutat comtal havia de durar uns mesos, segons paraules del bisbe Morgades, i per aquesta raó Verdaguer va escollir la Gleva com a lloc de residència; hi va arribar el 26 de maig de 1893 i ocupà una habitació del segon pis de l'edifici adjunt al Santuari, fins que el mateix bisbe l'obligà a ocupar la cambra reservada per a ell, en el primer pis, que és la que avui visiten els amants del poeta. En realitat al començament Verdaguer es trobava bé a la Gleva, i amb bona relació amb el bisbe Morgades, que en alguna ocasió el convidà a taula per compartir el dinar. Tanmateix aquestes relacions començaren a refredar-se en prolongar-se

l'estada al Santuari, oimés si tenim en compte que a les festes de la restauració del monestir de Ripoll, obres dutes a terme pel bisbe Morgades, s'ignorà del tot el nostre poeta; la recuperació emblemàtica del monestir es celebrà amb el trasllat de les despulles dels comtes a primers de juliol del 1893. Tot esdevingué més sensible per a mossèn Cinto, si es té en compte que feia justament set anys que havia estat coronat poeta de Catalunya a Ripoll, amb una branca de llorer que Verdaguer havia plantat a Vinyoles d'Orís, quan era vicari d'aquesta parròquia.

Alguns viatges a Barcelona, també notícies dels seus acreedors, fins el punt de tenir una demanda judicial (els diners no tenen entranyes), així com d'altres suposats problemes sobre la seva salut mental, tot va contribuir a fer perdre la tranquil·litat de què va gaudir Verdaguer els primers mesos d'estada a la Gleva, temps que per altra part foren prolífics en el camp de les lletres: publicà *Roser de tot l'any*, *La fugida a Egipte*, *Veus del bon pastor*, *Sant Francesc i Flors del Calvari*, només per citar algunes de les composicions d'aquest temps.

Pel desembre de 1894 anà a Mallorca, on es veié amb l'arxiduc d'Àustria, Lluís Salvador, que el va rebre molt bé. Finalment, el 10 de maig de 1895 va deixar definitivament la Gleva i, prescindint de la voluntat del Dr. Morgades, viatjà a Madrid per entrevistar-se amb el marquès de

Interior del santuari de la Gleva.
Foto: Carles Izquierdo

Comillas, tot esperant alguna ajuda que li permetés pagar els deutes contrets, però el marquès es va desentendre fredament de Verdaguer.

En aquestes circumstàncies esdevingué el que s'ha anomenat "el drama Verdaguer", ja que el bisbe li retirà les llicències per tot el que suposava l'exercici del ministeri sacerdotal. El poeta aleshores inicià la publicació d'una sèrie d'articles a "La Publicidad", que més endavant formarien el llibre titulat *En defensa pròpia*; comprensiblement una visió molt subjectiva del problema que l'afectà, ja que ell estimava el sacerdoci. Aquesta situació es prolongà uns tres anys, fins que al 1898, sembla que fins i tot a instàncies del Vaticà, el qual intervingué perquè es solucionés aquella situació que evidentment no sols perjudicava el poeta, sinó que també en quedava malparada l'Església local. Els

agustins de l'Escorial van preparar el terreny (possiblement en el seu viatge a Madrid s'hauria entrevistat amb aquests religiosos) i, finalment, tingué lloc una trobada de Verdaguer amb el bisbe Morgades, a Sant Hilari Sacalm, en el transcurs de la qual el nostre poeta es retractà, i el bisbe li aixecà la pena canònica. Des d'aleshores mossèn Cinto va residir definitivament a Barcelona, adscrit a l'església parroquial de Betlem.

La mort prematura de Verdaguer als 57 anys va constituir una gran manifestació de dol; es calcula que unes 300.000 persones varen assistir al seu sepeli.

És ell, mossèn Cinto, qui ha immortalitzat la llengua nostrada, deixant a la posteritat una obra poètica única, tot marcant la renaixença de les lletres catalanes.

Carles Izquierdo i Balmes

Formatgeries artesanes de Cantonigròs

Ctra. de Vic a Olot, Km
24
08569 Cantonigròs
(Osona-Barcelona)
Tel. 93 852 50 06

RESTAURANT CAN BAUMES

C. de Baix, 2

Tel. 93 856 52 07

08511 TAVERNET

Restaurant

COLL DE CONDREU

Ctra. Vic-Olot
Tel i Fax 972 44 43 19
17166 SUSQUEDA (Girona)

Hostal Collsacabra

BAR-RESTAURANT • HABITACIONS

Tel

Hostal Can Nogué

C. del Mig, 2
Tel. 93 856 52 51
TAVERNET

Restaurant Can Pascual

Folgueroles

Des de 1944 AL SEU SERVEI

Plaça Verdaguer, 3 - 08519 FOLGUEROLES (Osona - Barcelona)
Tel. 93 812 21 18 - Fax 93 812 22 75
e-mail: jaumepascual@jazzfree.com - www.osonaweb.com/pascual